

MARATON POEZIJE

V torek, 13. 11. 2018, smo izvedli šolsko tekmovanje v pisanju poezije – Maraton poezije za učence 6.–9. razreda. Pri pisanju so učenci črpali ideje za pesnjenje iz vsakdanjega okolja, pri tem pa zajemali tudi teme in motive, ki so trenutno aktualni in se o njih bere in posluša.

Pesmi smo učiteljice slovenščine temeljito prebrale in v ožji izbor uvrstile naslednje tekmovalce:

Rozalija Lia Muršec, 8. b,
Miha Vaupotič, 6. a,
Danijel Červek, 9. b,
Sanja Krajnc, 9. a,

Eva Žunkovič, 9. b,
Nika Maroh, 7. a in
Katarina Vidovič, 9. b.

Državnega tekmovanja se bosta udeležila **Sanja Krajnc in Danijel Červek**.

Čestitke vsem!

ZMAGOVALNI PESMI

ZAKAJ JAZ?

Pred davnimi časi je deček živel,
lepe postave ter lepo je pel.
S kitaro v roki v svet je odšel,
hodil po vasicah, si ljubezni želel.

Pride dekllica mimo, se igrivo smeji
in s toplim pogledom ga pogleda v oči.
Ostane v vasi še nekaj dni,
zaradi ljubezni se mu ne mudi.

Že ko misli, da je prava,
se mu prikaže temna postava.
so prišli vojaki ga proč odpeljat,
s puško v roki ga v vojno poslat.

Že nekaj dni se brani in na položaju ostane,
tudi če je brez vode in hrane.
Ob prostem času pa piše pesmi za njo,
z mislimi, da spet videl jo bo.

Ji piše: »Zakaj se meni godi,
da te ne vidijo več moje oči?
Veliko vojakov ima vaša vas,
ampak, zakaj jaz?«

Nemalo po tem se vojna konča,
prizadetim ljubezen se vidno pozna.
Se vrača v vasico hiteč,
a deklice videl ni več.

Zapre album, se nasloni nazaj,
z rahlim glasom reče: »Roko mi podaj.
Tako je bilo moje življenje, ni kaj,
pravijo, življenje je kratko, zdaj vidim zakaj.«

Se dedek utruji, zapre oči,
od takrat nikoli več se ne zbudi.
Vsi pevci zapojejo naglas,
v mislih mi odmeva: »Zakaj jaz?«

DANIJEL ČERVEK, 9. B

SLOVENSKI ROJAKI

Kod lepota tebe vleče?
Čez poljane in obzorja,
kjer rodi se vsako dete,
polno razumevanja in joka.

Tam kjer duša se začinja,
kjer pogumni mož pravice svoje brani,
do tja, kjer morje sonce zaobjema,
za vse ljudi sveta kotiček brez nasilja hrani.

V opremi težki in zelenih odtenkih prepoznavnih
z orožjem brani domovino
in vselej se bori za srečno eno in edino
našo najlepšo slovensko krajino.

Ob občutku strela zadnjega vdiha
je srce na zunaj kakor kamen,
a v globokih čustvih za vsak tresljaj
potoči solze
kakor žuboreč potok iz kamna na kamen.

Leta hitro so minila,
ko v starih časih od doma oditi je bilo težko;
ni burje, ni nevihte, ki bi to nadomestila,
a ostali za vedno ponosni slovenski narod smo.

SANJA KRAJNC, 9. A